

Tinc la galta *inflada*

(ALDC, I, 37. Tinc la galta *inflada*)

És el participi de *inflar* < llat. ĪNFLARE ‘bufar a dins’, verb derivat de FLARE ‘bufar’; en una part de la Romània ĪN > ĪN i d’aquí el cat. septentrional oriental *inflar*, present en la doc. des del s. XIII. En la major part del bloc occidental tenim *unflar* (tret d’una àrea meridional del val.) que, si tenim en compte el sard *unflare*, el romanès *umflà* i dialectes italians *umflare*, podria derivar, segons Rohlf, d’un llat. vg. *ONFLARE < ĪNFLARE x CONFLARE; és variant també antiga (s. XIII en rossellonès (4, 9), s. XV en val.); per a Coromines una variant antiga *enflar*, avui *anflar* localment (129) (< ĪNFLARE), pogué passar a *unflar*, amb pas de la vocal inicial a *u* per assimilació al grup labiodental *nf* i que coneix variants com *unflar* (106), *unfiar* (108),

aunflar (48, 112) i, per influència francesa, *gunflar* (9).

Botida és el participi de *botir* ‘inflar’, format sobre *bot* ‘odre, pell de cabra o de xai per a contenir oli o vi’ (< llat. vg. BŪTTIS), que el boter inflava per després rascar-lo, adobar-lo i empeguntar-lo; d’aquí la idea de ‘inflar’ present en expressions com *inflat com un bot* o *fer el bot* ‘inflar els llavis i fer els gestos precursors del plor’, ‘fer morros’; també és el nom del *peix lluna* de la pell del qual els nins feien pilotes; *botar* deriva de *bot* però amb un altre sufix verbal. Ni *botir* ni *botar* tenen relació amb el mall. *botir* ‘ser expulsat’, que té un altre origen.

